

Vlastenectví není jenom o lásce ke svému domovu, ale také o tom, jestli se chováme tak, aby naše zem mohla být na nás pyšná. Města a obce jsou závislé především na kulturní úrovni obyvatel, na stylu každodenního života těchto lidí a jejich vztazích mezi sebou. Jak se říká, jiný kraj, jiný mrav. A to i v rámci jednoho státu.

Uvědomují si občané, jaký obraz svého státu vytvářejí v očích hostů? Repräsentace rodné země ke vlastenectví bezesporu patří. Jsem Ukrajinka. Má první návštěva Zlínského kraje se odehrála před čtyřmi lety a zanechala ve mně jen hezké vzpomínky. Ted studuji v Česku třetím rokem. Bydlím v Kelči, která má zhruba dva tisíce obyvatel. Ani v tomto městečku, ani ve Valašském Meziříčí, kam dojíždím na střední školu, jsem se nesetkala s žádným případem diskriminace nebo xenofobie. Ba naopak, místní obyvatele znám jako velmi otevřené a přátelské lidi. Bohužel, dojmy značné části mých spoluobčanů ze Země české jsou zcela odlišné. Jedná se hlavně o ty, co se přistěhovali do hlavního města. Naštěstí v mém případě mě neodradilo vyprávění kamarádky, která strávila v Praze více než pět let a poté byla vysloveně šťastná ze svého návratu zpátky, i když s nedokončeným gymnaziálním vzděláním. Osobní volba je něco jiného než zmínky o tom, že na některých školách tohoto města s ukrajinskými uchazeči o studium nechtějí ani mluvit. A to vše ještě dlouho před válkou na východě země.

Jak je možné, aby obyvatelé malých měst byli natolik vstřícnější k cizincům? V podstatě, čím méně lidí v obci, tím víc jsou podobní jedné velké rodině. Atmosféra takovéhoho společenského života dokáže zcela okouzlit. Každý se zná s každým, a proto je pro obyvatele jednodušší přijmout mezi sebe někoho nového. Naopak, větší města po celém světě bývají rozdělená do uzavřených komunit, kam se cizinec zařadí jen těžko. Může být jen rád, že nežije v době ghett.

Miluji své městečko, a snad mám právo použít slovíčko „své“. Přesto spousta mých vrstevníků by si raději zvolila pro život velkoměsto, nikoliv kraj, kde se narodili a vyrůstali. Dnes je to přece módní trend. Populární americké filmy a seriály se nenatáčejí ve vesnicích. Mladé lidi lákají neskutečné možnosti, které jim slibují barevné plakáty o Broadwayi. Také touží po anonymitě. Říkají, že v malé obci se nedá utajit doslova nic. Mají pravdu, v davu na Staroměstském náměstí se ztratí mnohem snáz.

Otázkou je jen, jestli tam budou v lepším postavení než výše zmínění cizinci, a také dokážou-li tyto klady vyvážit všechny zápory. V bezejmenném davu netušíte, komu se dá věřit. K sousedům, se kterými se znáte již od školky, se chováte úplně jinak. Naučit se spoléhat jenom na své vlastní síly je přece o hodně těžší než snášet skutečnost, že neustále potkáváte stejné lidi.

Člověk je tvor společenský, ale my se raději schováme před celým světem, abychom mu náhodou neukázali svou pravou tvář. Vyhýbáme se osobnímu kontaktu a pamatujeme si neskutečné množství zbytečných informací, aniž bychom si vzpomněli na to, že jsme lidé.

V dnešní uspěchané době rozhodně není správné považovat město za něco mnohem lepšího, než je venkov. Podle posledních statistik se svým životem jsou spokojeny téměř dvě třetiny Čechů. Přitom roste počet lidí žijících na venkově a doopravdy velkých měst v republice je jen pár. Možná všechny ty filmy o úžasných aglomeracích nebudou úplně pravdivé.

Andrianna Myhalko

Gymnázium Františka Palackého Valašské Meziříčí